

дворцитѣ и малкитѣ църквици бѣше изгорена. Такава бѣ участъта и на царскитѣ дворци въ Царювецъ. Турската стража, която се настани тамъ не пускаше ни единъ българинъ да посети или да попита за мѣстото на Асѣновитѣ дворци.

Патриархъ Евтимий

Евтимий наблюдаваше тая кървава буря съ неизказана болка на душата си. Той бѣше царски замѣстникъ и едничкъ останлъ бранителъ на българитѣ. Безкрайна мжка притискаше сърдцето му. Тежко му бѣше за народа, за Търново, за пропадналото българско царство, за поруганата християнска вѣра, за избититѣ боляри и приятели. Но той не падна духомъ, не напусна поста си нито за мигъ. Макаръ да виждаше, че всичко е изгубено, че е изгасналъ и последния лжчъ на надежда, той не падна въ отчаяние, ни унижи своето патриаршеско достойнство, което честно носи цѣли 18 години.

А между това убийствата, грабежитѣ и пожаритѣ не преставаха. Царювецъ се опустошаваше и обезлюдяваше. Още малко, и живъ човѣкъ и здрава кжща нѣмаше да остане. И Евтимий реши да отиде въ турския станъ при Челеби и да проси милость за народа—защото друго срѣдство вече не оставаше.

Той се упжти мжжествено при турцитѣ, гордо и безстрашливо застана предъ султанския синъ и се мжчеше да смекчи гнѣва му. Той вървѣше неустрашимо и спокойно, като че ли всички ужаси на войната бѣха за него картини, изписани по стенитѣ. Неговото спокойствие очуди синътъ на Баязида. И когато Евтимий влѣзе при него, Челеби веднага